

ת"פ 14572/12/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14572-12-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט עמית מיכלס המאשימה	מדינת ישראל
נגד		
הנאשם		פלוני (עציר)

בשם המאשימה: עו"ד מודיש ארדני
בשם הנאשם: עו"ד גיורא זילברשטיין

גזר דין

רקע ותמצית עובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר דיוני שכלל את תיקון כתב האישום, בעבירות שעניינן **תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג**, ארבע עבירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); **תקיפה סתם - בן זוג**, שלוש עבירות לפי סעיף 382(ב) לחוק; **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק; **ואיומים**, שתי עבירות לפי סעיף 192 לחוק.

2. על פי החלק הכללי בכתב האישום המתוקן בשנית, היו הנאשם ו-ח' (להלן: המתלוננת) בני זוג. למתלוננת 3 ילדים קטינים מבני זוג אחרים (להלן: הקטינים) ובמועד המדובר הייתה בהריון מתקדם. כחצי שנה עובר למועד זה עבר הנאשם להתגורר יחד עם המתלוננת, הקטינים וסבתה של המתלוננת (להלן: הבית).

על פי עובדות האישום הראשון בכתב האישום המתוקן בשנית, ביום 25.11.2021 בשעת בוקר, בעת ששבה המתלוננת מפיזור הקטינים במסגרות החינוך בערה חמתו של הנאשם על כך שאיחרה להגיע, ובעודם ישובים ברכב, סטר לה בפניה. בעקבות האמור, ברח המתלוננת עם הקטינים לבית אמה. משהגיעו שוטרים לבית ביום 28.11.2021 על מנת לעכב את הנאשם לחקירה, סירב הנאשם לפתוח את דלת הבית. למקום הוזמן צוות כיבוי אש שנכנס לבית באמצעות סולם ואפשר את כניסת השוטרים לבית, שם מצאו את הנאשם במיטה כשהוא מעשן סיגריה ביחד עם אחר.

על פי עובדות האישום השני, כשבוע עובר למתואר באישום הראשון, סטר הנאשם למתלוננת בבית.

על פי עובדות האישום השלישי, כשבוע וחצי עובר למתואר באישום הראשון, על רקע אי שביעות רצונו של הנאשם מטיפול קוסמטי שהעניקה לו המתלוננת, בעט בה הנאשם מספר פעמים, הטיח אותה על השידות בחדר השינה ובעט בה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת סימנים כחולים גדולים בשני צדי רגליה.

על פי עובדות האישום הרביעי, כשלושה שבועות עובר למתואר באישום הראשון, בזמן קיום יחסים מיניים בין הנאשם לבין המתלוננת ועל רקע אי שביעות רצונו של הנאשם מהאופן בו התנהלו הדברים, נתן הנאשם למתלוננת מכות בגבה וסטר לה. כתוצאה מהמעשים נגרמה למתלוננת המטומה בגב.

על פי עובדות האישום החמישי, כחודשיים עובר למתואר באישום הראשון, עת היו בבית, הראה הנאשם למתלוננת כי הוא נושא אקדח פלסטיק המכיל כדורי פלסטיק, הצמיד את האקדח לזרוע ידה של המתלוננת ולחץ. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת סימן ביד.

על פי עובדות האישום השישי, ביום 19.9.2021, ערב חתונת הנאשם והמתלוננת בשעה 1:00 לערך, על רקע חשדו של הנאשם במהלך החתונה, כי המתלוננת אינה נאמנה לו, סטר הנאשם בפניה וקילל אותה. בהמשך, בדרכם חזרה מהאירוע בכתה המתלוננת על כך שהנאשם ניתק אותה מהוריה בעת החתונה וסירב לאפשר להם ללוות אותה לחופה. הנאשם התעצבן על המתלוננת בטענה כי אמה הרסה את החתונה, הכה אותה במכת אגרוף לפניה, וגרם לפציעתה בגבה מעל עינה. במהלך כחודש ימים לאחר מכן, לא אפשר הנאשם למתלוננת לצאת מחדר בבית, למעט לצורך הוצאת והחזרת הילדים למסגרות החינוך ומהן, כאשר ליציאות אלה התלווה אליה.

על פי עובדות האישום השביעי, מספר ימים לאחר האירוע המתואר באישום השישי, הגיעה אמה של המתלוננת לבית על מנת לבקרה. האם הבחינה בסימנים כחולים על ידיה של המתלוננת, אולם הנאשם לא אפשר לה לשוחח עם המתלוננת ואמר לה "אם תתקרבי אלינו לא יהיה טוב".

על פי עובדות האישום השמיני, במועדים שונים במהלך הריונה של המתלוננת, על רקע חשדו של הנאשם כי העובר אותו היא נושאת ברחמה אינו שלו, הכה הנאשם את המתלוננת באזור בטנה. במועדים אחרים, על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, נשבעה המתלוננת בילדיה כי לא כך הדבר. בתגובה אמר הנאשם למתלוננת שהיא נשבעת יותר מדי בילדיה וכי אי אפשר לדעת באיזו דרך, איך ומתי ילדיה יפגעו.

3. ההסדר הדיני אליו הגיעו הצדדים לא כלל הסכמות עונשיות כלשהן.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1), גיליון רישום תעבורתי (ת/2) וגזרי דין קודמים שניתנו בעניינו (ת/3). מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים של הנאשם (נ/1) ושל אמו (נ/2).

5. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם ועל נסיבות ביצוע העבירות כמפורט לאורך שמונת האישומים נושא כתב האישום המתוקן והדגישה את הפגיעה בזכויותיה הבסיסיות של המתלוננת, אשת הנאשם, פעם אחר פעם החל מיום חתונתם של השניים. עוד ציינה כי העובדות מלמדות על נאשם שתלטן ואלים שנהג באכזריות כלפי המתלוננת, כאשר לא אחת נלוותה השפלה לפגיעה הפיזית. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המלמדת, לשיטתה, על מגמת החמרה בענישה בעבירות אלימות כלפי נשים, והגישה עשרות פסקי דין, מהם ביקשה ללמוד כי מתחם

הענישה ההולם בעניינו נע בין 4 לבין 6 שנות מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים. התובעת ציינה כי נמסר לה מפי המתלוננת כי "קשה לה נפשית להגיע לדיון" ולכן ביקשה שהתובעת תתאר את מצבה. נמסר כי המתלוננת מתכללת מהבטחת הכנסה וממזונות שהיא מקבלת עבור ילדיה. בעבר שהתה המתלוננת במקלט לנשים מוכות כחודש ימים וכיום היא מלווה על ידי מרכז "דולב" לנשים שנפגעו מאלימות במשפחה.

אשר לעונש בתוך מתחם הענישה, עמדה התובעת על כך שלא נתבקש מטעם ההגנה תסקיר לעונש, ומכאן שלא ניתן ללמוד על טיבו ועל מסוכנותו של הנאשם. משכך, ביקשה ללמוד על אופיו של הנאשם מגזרי דין קודמים שניתנו בעניינו, מהם עולה, בין היתר, שהוא מכור לסמים. התובעת הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, כמו גם לעברו התעבורתי העשיר, הכולל הרשעות בתחום הסמים. הודגש כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי או שיקומי. נוכח כלל השיקולים לחומרה, ומנגד - הודאת הנאשם והחיסכון בצורך להעיד את המתלוננת, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש ראוי של 5 שנות מאסר לצד מאסר מותנה משמעותי ומרתיע ופיצוי משמעותי.

6. מנגד, ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בעונש מאסר כאורך תקופת מעצרו של הנאשם, כאשר לשיטתו מתחם הענישה ההולם נע בין "0-8 חודשי מאסר בפועל". ב"כ הנאשם ביקש להיצמד ל"מסגרת" של כתב האישום המתוקן, בהדגישו את הליך הגישור במסגרתו נערך התיקון, בין היתר לאור קשיים ראייתיים שיש להביאם בחשבון. לדבריו, טיעוני המאשימה ביחס לתיקים הקודמים, העבר התעבורתי ותלות הנאשם בסמים לא הוכחו ואין ליתן להם משקל. הסנגור הטעים את נטילת האחריות והודאת הנאשם במיוחס לו אשר חסכה את העדת המתלוננת ועדים נוספים. בנסיבות אלו, טען כי עתירת המאשימה להטיל על הנאשם 5 שנות מאסר היא מוגזמת וכי על בית המשפט להעביר מסר שלפיו כאשר נאשם מודה ולוקח אחריות, בית המשפט בא לקראתו ומקל בעונשו.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, הפנה הסנגור לכך שבחלק מהאישומים לא נגרמו למתלוננת חבלות, ואילו במקרים בהם נגרמו חבלות, הרי שמדובר היה בחבלות קלות בלבד בדמות סימנים והמטומות, כאשר באישום השישי, החמור מכולם, צוין כי המתלוננת נפצעה "בגבה מעל עינה", פציעה קלה אף היא. עוד ביחס לאישום השישי, נטען שאין לייחס משמעות לנסיבה שלפיה הנאשם נעל את המתלוננת בחדר, בהיתן שלא יוחסה לנאשם עבירה של כליאת שווא, מהטעם שלא ניתן היה להוכיחה. ביחס לסעיפי האישום שבהם צוין שמעשי הנאשם בוצעו "במועדים שונים שאינם ידועים במדויק", נטען שהספק צריך לפעול לטובתו, במובן זה שהפרשנות המתבקשת היא שהמעשים בוצעו בשני מועדים בלבד, קרי המינימום האפשרי של פעמים המתיישב עם נוסח הסעיף. הסנגור הפנה לפסק דין אשר לשיטתו נסיבותיו חמורות מעניינו וטען שבהסתמך על העונש שניתן שם - 22 חודשי מאסר בפועל - ובשים לב ל"עבירות היחסית קלות" בעניינו ולתקופה הקצרה בה בוצעו, המתחם בעניינו נע, כאמור, בין 0 ל-8 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, עמד ב"כ הנאשם על מצבו הרפואי המורכב של הנאשם, ש"אין לו מערכת חיסון" וכן על מצבה הרפואי הקשה של אמו, תוך שהפנה למסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינה. ביחס לנזקי המתלוננת הוטעם כי לא הוגש תסקיר קורבן. לבסוף, ביקש הסנגור להתחשב גם בקשיים הראייתיים שהובילו לתיקון כתב האישום ולגזור על הנאשם "עונש מתון שייתן לו תקווה לצאת לחיים חדשים", בנפרד מאשתו.

7. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה, אמר שהוא מקבל אחריות על מעשיו, הביע הכרה בחומרתם וצער על הנזק והסבל שגרם למתלוננת, תוך שהוסיף שהוא רוצה לבקש את סליחתה. לדבריו, מעולם לא "הרים יד" בעבר ולא

היה גבר אלים, בהדגישו שהדבר נוגד את הערכים והעקרונות עליהם גדל. הנאשם ציין שבכוונתו לתת גט למתלוננת על מנת שתפתח בחיים חדשים; שיש לו ששה ילדים שהוא מתגעגע אליהם ושהשהייה במעצר מזה חמישה חודשים קשה לו. הוא סיים בכך שהוא מעוניין לטפל בעצמו ולהיות אדם טוב, כשם שהיה במשך 45 שנים.

קביעת מתחם העונש ההולם

8. קביעת מתחם העונש ההולם לאירוע הפלילי נעשית בהתאם לעיקרון ההלימה, היינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם הענישה ההולם, בהתאם לעיקרון זה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הצדדים מסכימים כי כלל האישומים מהווים אירוע אחד, עמדה המקובלת עליו בשל רצף העבירות שהופנו כולן כלפי אותה המתלוננת כחלק ממערכת היחסים הזוגית שניהלו הנאשם והמתלוננת. לפיכך, ייקבע מתחם עונשי אחד לכלל האישומים.

הערכים המוגנים ונסיבות ביצע העבירות

10. במעשיו פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה על גופו, בטחונו, כבודו, בריאותו, ושלוות נפשו של בן משפחה בתוך התא המשפחתי, בפרט במקום שאמור להיות ביתו מבצרו ולספק לו הגנה מרבית. עבירות של אלימות בתוך המשפחה נתפסות כבעלות חומרה מיוחדת המצדיקה, ככלל, הטלת ענישה מוחשית ומרתיעה. בשנים האחרונות, חלה עליה מדאיגה בשכיחות התופעה, החוצה מגזרים, דתות, ושכבות אוכלוסייה, והצורך בענישה מרתיעה הוכר כצו השעה. לפיכך, נקבע שכלל יש להעדיף את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם. יפים בעניין זה דברי השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן, ברע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.2009), שעל אף שנאמרו לפני שנים רבות, דומה שכוחן יפה גם לימינו אנו, ואלי אף ביתר שאת:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי 'להוציא' את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח".

11. נסיבות העבירות בענייננו חמורות ומעוררות שאט נפש, כאשר למעשה לא היה למתלוננת ולו יום אחד של חסד עם הנאשם החל מהרגע בו התחתנו. כבר במהלך החתונה ובמהלך החודשים שלאחריה, נהג הנאשם במתלוננת באלימות, ביזה והשפיל אותה, בין היתר על רקע קנאה שאחזה בו וחשדו שמא המתלוננת אינה נאמנה לו. נכונה טענת ההגנה שלפיה רף האלימות באישומים אינו גבוה, באופן יחסי. ואולם, אין להקל ראש באלימות המתבטאת בסטירה, אגרוף או בעיטה "בלבד", או במכה שגרמה למתלוננת לחבלה שלא הצריכה טיפול רפואי. בחינת נסיבות המקרה מנקודת מבטה של המתלוננת יוביל אף הוא למסקנה שלפיה מדובר במקרה חמור ביותר.

נוסף על כך, וזה העיקר, לא ניתן לבודד כל מקרה ולנתחו במנותק מיתר האישומים. חומרת מעשיו של הנאשם טמונה בחזרתיות שבהם, בהצטברותם זה לזה עד כדי יצירת תמונה כוללת ובה מספר לא מבוטל של מקרי אלימות ואיומים, בהם הטיל הנאשם חתתו על המתלוננת בדרכים שונות. מבין מכלול מעשיו של הנאשם, ניתן לבודד מספר מעשים להם יש לייחס משנה חומרה. כך למשל המקרה בו הכה הנאשם את המתלוננת בבטנה בעודה נושאת ברחמה עובר, אך משום שחשד כי העובר אינו בנו. באירוע נוסף איים הנאשם על המתלוננת תוך שימוש באקדח פלסטיק שיש בו כדי להמחיש לה את רצינות כוונותיו ולהעצים את הפחד. באירוע אחר כלא הנאשם את המתלוננת בחדרה במשך לא פחות מחודש ימים, ואפשר לה לצאת ממנו אך לצורך הבאת הילדים ממסגרות החינוך, אף זאת רק כאשר הוא מלווה אותה, ובכך הפך אותה לאסירה בביתה שלה. בעניין זה מצאתי להעיר שעל אף שלא יוחסה לנאשם עבירה של כליאת שווא, אין מקום להתעלם מנסיבה זו כחלק ממסכת האירועים שנתרו בכתב האישום לאחר שתוקן, כאשר מעשיו אלו של הנאשם תרמו את תרומתם ליצירת אווירה מאיימת. אכן, כפי שציננה ב"כ המאשימה, האישומים מלמדים על נאשם אלים, קנאי, שתלטן ואובססיבי. ממכלול מעשיו של הנאשם ניתן לקבוע שהנאשם ראה במתלוננת רכוש או חפץ שנועד לספק את מאוויו, בו הוא יכול לעשות כרצונו. בהקשר זה אציין שיש לדחות מכול וכול את טענת ההגנה שלפיה יש מקום להתחשב, בין אם לצורך קביעת המתחם העונשי ובין אם לצורך קביעת עונשו של הנאשם, בקשיים ראייתיים כאלו ואחרים, זאת מן הטעם שאלו הובילו לתיקון משמעותי בכתב האישום המקורי ולהקלה בנסיבות המתוארות בו. נוכח כל האמור אני סבור שעצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא משמעותית.

מדיניות הענישה הנוהגת

12. מטעם המאשימה הוגשו פסקי דין רבים כתמיכה בעתירתה העונשית. מפאת קוצר היריעה, יובאו מספר פסקי דין נבחרים, מהם ניתן ללמוד על מתחם הענישה ההולם בענייננו:

א. בעפ"ג (מרכז- לוד) 11067-07-19 מגרלישוילי נ' מדינת ישראל (19.11.2019) התקבל ערעור הנאשם על חומרת עונשו, באופן שהועמד על 41 חודשי מאסר. ברקע להרשעת הנאשם חמישה אישומים המתארים אלימות בה נקט נגד אשתו, ילדיו ואמו. בין היתר סטר הנאשם לבנו, הפך אותו עם ראשו כלפי מטה, סטר לאמו כאשר ניסתה לקחת ממנו את הילד והכה אותה במכות אגרופי חזקות בראשה וכתפיה. במועדים נוספים סטר הנאשם לילדיו בלחיהם, היכה באגרופו בראשה ובפניה של אשתו, בעט, דחף, סטר, איים ברצח, תקף באמצעות פצירה, תלש שרשרת מצווארה, היכה אותה מספר פעמים באגרופו ואיים עליה בסכין בנוכחות ילדיו הקטינים. באישום נפרד סטר המערער 20 פעמים לבנו הקטין עד שראשו הסתחרר והוא נחנק מבכי, היכה באגרופו את אשתו בגופה ובפניה, אמר לאביה שירצח אותה ותפס סכין. בית המשפט שלערער קבע כי הרף התחתון שנקבע במתחם הכולל הנע בין 24 חודשי מאסר בפועל לבין 72 חודשי מאסר בפועל נמוך מהנדרש בשים לב לחומרת המעשים ולהצטברותם. מנגד, בשים לב להודיית הנאשם, קבלת האחריות מצדו והיעדר עבר פלילי רלוונטי, נמצא להקל במעט מתקופת המאסר המקורית שהוטלה עליו.

ב. בעפ"ג (מרכז- לוד) 40581-08-20 אלולו נ' מדינת ישראל (17.11.2020), נדון ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בתקיפת בת זוגו, שביטויה בכך שסטר לה ובהמשך הכה אותה בכל חלקי גופה בעודה שרועה על הקרקע. בית המשפט שלערער אישר את עונשו של הנאשם, שעמד על 14 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, כמו גם את מתחם הענישה שנקבע, הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל-18 חודשים.

בתוך כך, נקבע כי על בית המשפט להעביר מסר ברור באמצעות ענישה מחמירה כי החברה לא תסבול מעשים מסוג זה.

ג. בעפ"ג (מרכז-לוד) 17465-12-21 פרברוב נ' מדינת ישראל (20.2.2022), פסק הדין היחיד אליו הפנה גם ב"כ הנאשם, אושר עונש בן 22 חודשי מאסר שהוטל על נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בביצוע שתי עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ועבירת איומים ונדון לעונש של 22 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. על פי עובדות המקרה, עת היה הנאשם שרוי בגילופין, ולאחר ויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת, דחף הנאשם את המתלוננת, הטילה על הרצפה וסטר לה בפניה. דם ניגר מראשה של המתלוננת ונגרמו לה נפוחות בראש והמטומות בידה ובפניה. יומיים לאחר מכן דחף הנאשם את המתלוננת, הטיח אותה בקיר, והמתלוננת נחבלה בראשה. בהמשך, הפיל הנאשם את המתלוננת לרצפה, רכן מעליה והיכה אותה באגרופים ובסטריות. המתלוננת נמלטה מפני המערער לחדר השינה, סגרה את הדלת והחזיקה אותה, אולם הנאשם הרים את הדלת מצירה וזרק אותה ארצה. חרף תחנוני המתלוננת שיניח לה לעזוב את הדירה, איים הנאשם כי ישפוך חומצה על פניה. בהמשך נטל מקל מטאטא וחבט בו ברגליה, תוך שהוא מוסיף ומאיים עליה. משניסתה המתלוננת להימלט מהדירה, משך אותה הנאשם בשיערה, דחף אותה בחזרה פנימה ואמר לה לעלות בחזרה לחדר השינה. רק לאחר שהמערער נרדם, נמלטה המתלוננת מהדירה והזעיקה עוברי אורח לעזרתה. נפסק שהן מתחם הענישה שנקבע, הנע בין 15-30 חודשי מאסר והן העונש בתוך המתחם, מאוזנים ונכונים בנסיבות העניין.

ד. בעפ"ג (מרכז-לוד) 24951-11-21 חיים נ' מדינת ישראל (4.10.2021) הוקל עונשו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניינן איומים והחזקת סכין שלא כדין. על פי העובדות, על רקע ויכוח איים הנאשם על המתלוננת במלים: "... יהיה פה מחיר כבד, כבד מאוד... חבל יקרה אסון". ביום אחר שלח הנאשם למתלוננת הודעות מאיימות המכילות איומים קונקרטיים וחמורים על חייה, כאשר באחד מהם נצפה שהוא מנופף בסכין יפנית. בהמשך, אף הגיע אל פתח ביתה של המתלוננת אשר סירבה לפתוח לו את הדלת. בית המשפט שלערעור הפחית את עונש המאסר ל-15 חודשי מאסר, לאחר שהתקבלה טענתו לקיומה של אכיפה בררנית שביטויה באי הגשת כתב אישום נגד המתלוננת, שנמצא כי איימה על הנאשם איומים לא פחות חמורים מאלו שהושמעו כלפיה.

ה. בעפ"ג (מרכז-לוד) 22674-12-19 אבו סלימאן נ' מדינת ישראל (25.2.2020), אושר עונש של 11 חודשי מאסר בפועל שהוטל על נאשם שהורשע בתקיפת זוגתו במכות אגרוף, לנגד עיני ילדיהם ועוברי אורח. התקיפה הופסקה רק לאחר ששוטר הרחיק את הנאשם מהאישה. מתחם הענישה שנקבע בערכאה הדיונית נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר.

ו. בת"פ (נת') 5121-07-20 מדינת ישראל נגד לב (10.11.2020) הורשע הנאשם בעשרות רבות של עבירות איומים בפגיעה בבת זוגו, לצד עבירת תקיפה שבוצעה חודש קודם לכן שביטויה בדחיפת המתלוננת והפלתה. באותו מקרה נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 8-18 חודשי מאסר ועל הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל.

13. בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, ברי כי למתחם העונשי לו עתר הסנגור, אין על מה לסמוך.

14. אשר על כן, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו לעיל ובהינתן מדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי שמתחם הענישה ההולם בענייננו נע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש בתוך מתחם הענישה - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

15. הנאשם כבן 45, אב ל-6 ילדים, מצוי בהליכי גירושין מהמתלוננת. לחובת הנאשם עבר פלילי לא מבוטל הכולל לא פחות מ-10 הרשעות קודמות. הגם שהנאשם לא הורשע בעבר בעבירות אלימות, הוא הורשע בעבירות בעלות מאפיינים אלימים, כגון החזקת סכין ואיומים. נוסף על כך, הורשע הנאשם, בין היתר, בעבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, פריצה לבניין שאינו דירה, וכן בעבירות הונאה, מרמה וגניבה. על הנאשם הושתו בעבר, בין היתר, שני עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן שתי תקופות מאסר לריצוי בפועל, שתיהן בשנת 2003, האחת למשך 10 חודשים והשנייה למשך 4 חודשים. נוסף על כל אלו, לחובת הנאשם עבר תעבורתי עשיר הכולל 31 הרשעות קודמות. מהאמור עולה שאין להליכים המשפטיים השונים המתנהלים נגד הנאשם לאורך השנים משום השפעה מרתיעה לגביו.

16. מעיון באישור הרפואי שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הוא נמצא בקבוצת סיכון לקורונה לאור פגיעה במערכת החיסון בשל חוסר בטחול, אולם מעבר לכך לא צוינו בעיות רפואיות חריגות. כן הוגשו מסמכים רפואיים המצביעים על מורכבות מצבה הבריאותית של אמו של הנאשם. למצבו הרפואי של הנאשם יש ליתן משקל מוגבל בלבד, בהינתן הכלל לפיו שב"ס ערוך לקלוט כל עצור או אסיר ולספק לו את הטיפול לו הוא זקוק [ע"פ 9816/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (21.12.2017)], ובהינתן החזקה שלפיה לרשות שב"ס עומדים הכלים המתאימים להתמודד עם מצבים רפואיים שונים ומורכבים של אסירים [ע"פ 8352/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (16.1.2022)]. במקרה שלפני לא הוכח ששהייתו של הנאשם בכלא תפגע בו באופן המצדיק הקלה בעונשו ולא הונחה מטעם ההגנה תשתית ממשית המלמדת כי שהותו של הנאשם בבית הסוהר תכביד על מצבו הרפואי. נוסף על כך לא נטען כי נמנע מהנאשם הטיפול הרפואי לו הוא זקוק במהלך שהותו כאמור [ע"פ 5065/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (22.12.2016)]. מכל מקום, גם במצב דברים בו למצב רפואי של נאשם עשויה להיות השפעה על קביעת עונשו, הרי שאין מדובר בשיקול מכריע ולעולם הוא ייבחן על רקע חומרת המעשים בהם הורשע.

17. הנאשם לא ביקש להפנותו לשירות המבחן, ובהעדר תסקיר מבחן, על בית המשפט להעריך את מסוכנותו על סמך הנתונים שהובאו בפניו. לנאשם, כאמור, עבר פלילי ותעבורתי, והוא לא עבר כל הליך שיקומי המפחית ממסוכנותו. בעניין זה אציין שעל אף שמגזר הדין האחרון שניתן בעניינו של הנאשם בבית משפט לתעבורה [פל"א 7509-01-18 מדינת ישראל נ' זוהר (9.9.2020)], שהוגש על ידי המאשימה (כחלק מ-ת/3), עולה שהנאשם עבר הליך שיקומי, הרי שמדובר היה בהליך שתכליתו טיפול בהתמכרותו לסמים ולא בפתרון בעיית אלימות. על מיהות הנאשם ניתן אף ללמוד מתסקיר המבחן שהוגש במסגרת הליך הפל"א שלעיל, אשר האמור בו הובא במסגרת גזר הדין. בגזר הדין צוין שהנאשם סיים 10 שנות לימוד, לאחריו החל להיחשף לחברה שולית ולשימוש בסמים וניהל אורח חיים שולי והתמכרותי לסמים. תימוכין לכך ניתן למצוא אף בעברו התעבורתי (ת/2), הכולל הרשעות קודמות של נהיגה תחת חומרים ממכרים.

מהתסקיר עולה ששירות המבחן התרשם מאדם המתקשה בתפקוד יציב במסגרות חיו השונות ונוטה להתנהגות אימפולסיבית.

מאחר שאין מדובר בפעם הראשונה בה מוטל על הנאשם לרצות עונש מאסר, הרי שהשפעת המאסר עליו תהיה פחותה מהשפעת עונש מאסר המוטל על אדם בפעם הראשונה. מנגד, מאחר שהנאשם אב לילדים, הרי שהטלת עונש מאסר עלולה לפגוע בהם.

לצד האמור, בכוונתי לתת משקל משמעותי להודאת הנאשם, שביטוייה הבולט הוא בייתור הצורך להעיד את המתלוננת, על כל המשתמע בתיק מסוג זה. מעבר לכך, יש בהודאה משום קבלת אחריות על המעשים, נחמה פורתא למתלוננת שמודעת לכך שהנאשם הכיר בפגיעה בה.

18. בשקלול מכלול הנסיבות שלעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להשית על הנאשם עונש המצוי באמצע מתחם הענישה שנקבע, תוך שאדגיש כי אלמלא הודאת הנאשם, היה מקום למקם את עונשו בחלק העליון של המתחם העונשי ולגזור עליו עונש חמור בהרבה.

19. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל, שמניינם מיום מעצרו 27.11.2021.

ב. מאסר למשך 8 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר למשך 4 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירת אלימות מסוג עוון, איומים, או עבירות נגד שוטרים.

ד. פיצוי למתלוננת, ע"ת 3 בכתב האישום המתוקן בשנית, בסך 8,000 ₪, שישולם עד ליום 10.8.2022, ויועבר למתלוננת בהתאם לפרטים אותם תעביר המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים.

הפיצוי יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו בתוך 3 ימים מיום מתן גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר המרכז.

20. ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

ניתן היום, ט"ו אייר תשפ"ב, 16 מאי 2022, במעמד הצדדים.